

Lengyel János

Zöldre vetett papírosok

Egyszer már az író türelme is elfogy, az utolsó falat kenyérrel dőlnek le a falak, amik az elmét a nyugalom elfogyó szigetén tartják. Tarthatatlan állapot, miközben az örülettel szennyezett izgatottság óceáni türelemmel falja fel testét minden mohó hullámmal.

- A hullámmal sem én rendelkezem – gondolta az író, aki már régen nem ír.
- Mindent elvesznek tőlem az angolok!

Idegen emberek, idegen arcok, idegen szívek, idegen szavak, idegen lét. Hát csoda, hogy tönkremegy idegen? Idegenként kezdi minden barát, hogy később Jászai-díjas alakítással játsszák el Brutus évezredes szerepét. Az ember csak áll, lépteit agyában gondolja.

Még létezik, mert éheznek. Jó szóra, ölelésre, illatra, érzésre, terített asztalra. Az éhség megélesíti az elmét. Ezért van hát annyi Nobel- díjas Etiópiában és Szomáliában, Gramy-díjas Bangladesben. Oszkár-vallottja Haiti rengésének. Radzsasztán porában Rotschildok fetrengenek. Közleményben deklarált közöny. Az ember közönységesen tekint maga elé. Mindegyre fel. Mire fel? Kire lehet még felnézni egyáltalán? Egyáltalán érdemes-e még nézni? A látvány elszomorít. Észrevétlen tűnt tova. Lezárt szemhéja ragadta el más világokba.

Az író, türelme fogytán elindult a városban. Hóna alatt paksaméta, fehér papírosok keszekusza halmaza, önkényes halmazállapot. A papírokba szavakat gyömöszölt lázas elmével. Verejtékszag. Hóna alatt paksaméta.

A város megértően kísérte útját. Tudta jól, mit érez. Őt sem értették meg soha. Az író sajnálta a várost. De leginkább önmagát. Ha már mások nem teszik, ő sem szívesen. Szívuját a sors szívtelenségének tudta be. Tudta jól, ennek sincs értelme, csakúgy, mint az értelmetlenségnek.

Az író műveit cipelte. A természetes dolgokat nem hozzák létre. Az író a műveit cipelte. Az évek súlyos szavait, mondatait. Rongyosra olvasta Times New Roman gondolatait. Azok mégis szüzen maradtak. Nem más, mint szellemi önkielégítés. Ágyában más elme meg sem fordult. Olvasatlanul cipelte papírosait. Mit leírni bírt, míg bírni, írt. Írt, mint vegyszer a gázt, a hazugság minden igazt. Igazából, fájdalommal nem tettetett, igazából nem engedett.

A város hallgatagan figyelte, miközben testén, mint vérszívó paraziták nyüzsögtek az emberek. Emberrekesztő idő. Már megszokta. Már megszokták. Már meglopta, már meglopták. Már megtudta, már megtudták. Mégsem értett semmit az egészből, ezért hizlalta félelmét. Fél elmét szánt a célra. A maradék, életre nem elég. Elégni pedig sok, máglyáján állva érte a sokk. Az író csak lázasan ír, míg nem

lesz újhitű mártír. Az önsajnálát rossz tanácsadó, győztes kampányokban nem alkalmazzák soha.

Az író a parkba ment. Meg nem született könyveit sétáltatta. A friss levegő jót tesz a szervezetnek. Egyetlenek sem volt tagja. Létszámot nem növelt sehol, semmikor. Rossz helyre, rosszkor, rossz kor, bármikor. Bármily kor ez, benne élni kell, s nem elveszni nyomtalan, mint politikusi ígéretek a győzelmi tor másnapján. Minden nap más nap, egy kezdet a végzetekhez. S, ha végzet, odébb áll, hogy mások is végezhesenek.

Megállt a pázsit közepén. A fűben ebmaradék lapult. Hóna alatt a paksaméta. Tapéta zöld fűszálak testére. Nyomuk sem lesz estére, gondolatok vesztére. Az író jól tudta, hogy nem tudja, mit tesz, de bánni fogja nagyon. Életében e pillanat az, amikor kezéből kifolyt a vagyon. Nagyon. Pusztítva, törve át agyon.

Legyen hát, mit rosszakaró elmeharang kongatott csonthüvely mélyén, álmatlan éjszakák csendjére firkálva graffiti árnyakat.

Az író a zöldre vetette papírosait. Fehéren villogtak, mint hiéna sziréna, dög-vészt járó fogak az íriszt marcangolva, szemkehely nedvét lefetyelve. Kérdésérzésekre feleselve. Feleslegesen.

Egy halom. Nézte, látta. Ott volt ő, az író, aki már nem ír. Analfabéta lett jobbja. Balja nem sikerült, csak sejtelem. A tv-ben látta, szájjal és lábbal is lehet írni, festeni. Érezte, ő már elég feslett. Álljon meg a szó egy szóra! Ezt neki kellett ki-mondania:

– Elég!!!

Elég a papír, s vele a gondolat. Serceg, mint tábortűz fölött a szalonna. Mégsem ég. Még nem elég. Az öngyújtóból kifogyott a szufla, a dobozból elfogytak Irinyi szálai.

A fű zöldje befogadta a papíros fehérjét, pirosat tetejébe karjából szennyezett.